

Lieve Stine, weet jij het?

Auteur: Stine Jensen
Illustrator: Sverre Fredriksen
Uitgever: Uitgeverij Kluitman

In de allerbeste traditie van ‘Lieve Mona’ en ‘Margriet weet raad’ beantwoordt filosoof Stine Jensen vragen van tien-, elf- en twaalfjarige kinderen. Twintig brieven behandelt zij en evenzoveel vragen en dilemma’s, zoals ‘Moet ik mijn gevoel of verstand volgen?’, ‘Wat is goed of slecht?’, ‘Waarom ben ik bang voor de dood?’ en ‘Mag ik wraak nemen?’. Jensens antwoordbrieven beginnen en eindigen vrijwel altijd persoonlijk, zo begint de eerste brief aan Tasha met ‘Gefeliciteerd met je tweede plaats’ en eindigt met de uitroep ‘Ik hoop dat je je beter voelt!’

De zeer concrete vragen die de kinderen voorleggen – voortkomend uit hun dagelijkse ervaringen – en de persoonlijke, bijna familiale, toon die Jensen aanslaat, zorgen ervoor dat grote filosofische vraagstukken die van alle tijden zijn ook voor kinderen toegankelijk en inzichtelijk worden. De opdrachten, vragen en filosofische experimentjes waarmee Jensen haar brieven lardeert, dragen daar in hoge mate aan bij. De illustraties van Fredriksen zijn niet zelden een geestig commentaar en verhogen de toegankelijkheid van de op zichzelf zware levensvragen.

Jensen slaagt erin het leven van kinderen en de vragen die zij daarover hebben soepel in verband te brengen met filosofen als Nietzsche, Diogenes, Alain de Botton en Martha Nussbaum. Het werk

van Aristoteles, Kant en Rousseau parafraseert zij in dat verband het vaakst. Maar ook Marcel Duchamps, Godfried Bomans en zelfs het populaire zangduo Nick en Simon komen om de hoek kijken, wat slechts pleit voor Jensens oorspronkelijke aanpak en de lichtheid – wat niet hetzelfde is als oppervlakkigheid – van haar boek.

De relatie die zij overtuigend, helder en zonder *humbug* legt tussen het leven van kinderen en het werk van grote filosofen dat veelal vele jaren geleden geschreven werd, leidt ertoe dat kinderen kunnen concluderen: ‘Mijn vragen en dilemma’s zijn niet belachelijk’ en – nog belangrijker – ‘Ik ben niet alleen’.

Al herinnert Jensens boek door de vraag-en-antwoordconstructie aan de catechismus, ze pretendeert allerminst het wel eventjes haarfijn uit te leggen. Twijfel fladdert als een duiveltje of engeltje vrolijk tussen de regels door: ‘Soms kan het in een nieuwe situatie heel leuk zijn om te experimenteren met je meerdere “ikken”. Draag je altijd een jurk? Trek een keer een broek aan. Ben je vaak stil? Laat eens van je horen! En wees gerust: weten wie je bent gaat niet van de ene op de andere dag. Zelfs als je zo oud bent als ik, weet je het soms nog niet zeker.’

Wijs kan dit boek genoemd worden. Hoe kan het ook anders als je je poes – zoals Stine Jensen – ‘Sofie’ noemt?